

Hola bona nit.

Tots els que sou avui aquí, coneixeu en Lluís i la seva trajectòria.

El coneixeu, pel resultat del seu talent, de la seva llarga i exquisida experiència, pel seu ofici, per la lectura intel·ligent i lúcida que fa dels textos i els personatges, pel seu mestratge en rellegir les obres des de la mirada d'avui i aconseguir que aquelles paraules de vegades antigues i llunyanes, ressonin en nosaltres, ens toquin, ens burxin, ens calmin o ens torturin. Coneixeu (els qui aneu a teatre) en definitiva, el seu art. Però no coneixeu el Lluís de la sala d'assaig, el Lluís immers en el procés creatiu, el Lluís que del no res, va creant un univers on es mouen i parlen i senten els personatges. Ell és abans que res un creador. Pertany a una raça de directors que no poden simplement posar un text en peu amb més o menys gràcia, més o menys intel·ligència, ell crea un món nou, amb noves regles, en el qual aquell text creix i esdevé un espectacle.

No comença a assajar sinó coneix com serà l'espai on han de viure les paraules. I els seus espais (els dels seus espectacles) són una declaració d'intencions, són

el que interpel·la en primer lloc l'espectador i expressen amb potència la seva idea de l'obra.

En un col·loqui després d'una representació de Medea algú va preguntar: "Per què un espai tan gran només per a tres personatges?" resposta: "Perquè hi càpiguen les paraules". És cert, la tragèdia té una magnitud, i precisa d'aquesta magnitud, i els sentiments són extrems i precisen d'un espai que els permeti desenvolupar-se i créixer. Coneixedor dels estils teatrals (cosa que malauradament no gaires directors actuals coneixen) els pot esbremar, retorçar i transgredir per adaptar-los al avui.

Imagineu un home entrant a la sala d'assaig aferrat a un text en el que ha estat treballant la nit anterior canviant una paraula per un altre o modificant el lloc d'una frase o una coma, és extremadament curós (com a bon filòleg) amb les paraules i les seves respiracions. Coneixedor del ofici, sap que són les paraules les que dialoguen amb el públic i que han de ser les exactes, ni més ni menys, té una sensibilitat especial, musical per el llenguatge teatral, per descobrir aquelles paraules que no funcionen, que fan nosa, que trenquen el ritme d'una replica. Tal vegada perquè una paraula és massa llarga o massa curta, treballa els textos com si fossin

poesia, i sap veure quan l'actor li sobren o li manquen paraules per la ràbia o el dolor la tendresa, i això és així, tal vegada... perquè durant la nit d'insomni ha provat de representar a casa seva, en soledat, aquell text, per comprovar si és possible de fer-se com ell imagina (ell interpreta tots els personatges del més petit al més gran, necessita viure i amarar-se de l'ànima de tots, i no només d'una manera intel·lectual).

Sí, aquesta és una de les seves característiques. Treballador incansable perquè l'apassiona el que fa, l'obsessiona i a vegades el tortura i té un gran respecte pel teatre, estima aquesta feina i no es permetria utilitzar-la amb frivolitat. Comença l'assaig, ell proposa, l'actor fa o intenta fer i ell acompanya de vegades literalment de la mà. El Lluís no és un director que resisteixi gaires estones assegut. Constantment s'aixeca i intervé, i si t'agafa i diu les repliques amb tu, no és perquè imitis el seu to, és perquè no et sentis sola, perquè no et sobrevingui la por, perquè entenguis el que vol d'una manera directa sense les trampes verbals que a vegades signifiquen les explicacions intel·lectuals. El que ell demana és traspasar uns límits per tu coneguts, tots els actors tenim un espai on ens sentim segurs són llocs coneguts i visitats amb

anterioritat, però treballar amb ell significa posar-se en perill, no es pot interpretar des de la comoditat, l'escena ha de ser un lloc de risc pel creador, per l'autor i per l'actor, i el Lluís acompanya en tot el procés, i et situa en una línia molt prima entre el versemblant i creïble i l'inversemblant i ridícul, perquè és aquí on el fet teatral esdevé excepcional. I, fins i tot, quan l'actor sembla vençut, ell segueix perseguint l'objectiu i aconsegueix treure d'un actor o actriu allò que ni ell era conscient de posseir. És per això que les seves obres són magnètiques. Crec que no hi ha recompensa millor per el públic que veure davant seu actors decidits anar fins el final a cada rèplica assumint el risc, decidits a fer-ho amb coratge i honestedat sense trampes "teatral" sense artificis, ell es posa en perill a cada espectacle mostrant la seva visió del text des del més profund de la seva persona, de les seves conviccions, teatrals i vitals, perquè el teatre o és vida o no és. És per això que segueix essent un director "jove" per que lluny de deixar-se arrossegar per modes i corrents, lluny de repetir-se i recórrer a la fórmula del èxit ell prova de reinventar-se, sense abandonar la seva essència teatral, cerca terrenys desconeguts i nous perquè el teatre avança en paral·lel amb la vida i el que serveix avui no servirà demà, com totes les arts, d'altra banda.

El Lluís és exigent, molt exigent, perquè tot és important: la llum, el so, el vestuari, el ritme, el to; és extremadament precís en tot i aquesta incapacitat a la renúncia del seu objectiu, la qualitat, el fa gran i ens fa bé. Això no vol dir que no pugui emmotllar-se els imprevistos que sorgeixen en tots els espectacles. Per exemple, en tots els muntatges hi han escenes maleïdes, que no surten malgrat el bon ofici de tots, perquè no hi hagut pressupost per la idea inicial, perquè un actor es resisteix, perquè la tècnica ens abandona, etc., són aquets temuts moments que necessàriament arriben els que posen a prova tots els directors. El que s'havia imaginat o somniat no funciona, ... és curiós en moments com aquets hi ha directors que s'ensorren, que marxen a casa i no són capaços de resoldre la situació i la solució sempre és una idea menys brillant que l'anterior però correcte, o simplement perduren en l'error. En moments com aquets el Lluís creix, de la dificultat en fa una virtut i després de nits d'insomni la idea que sorgeix és superior en bogeria a l'anterior. La inspiració, que deia Lorca, aquest estat de l'ànima que posseeixen només els que tenen un do, apareix en aquets moments i les solucions sorprenden i fan avançar l'espectacle amb força. El Lluís és un director exigent, molt exigent perquè el que ha estat capaç de somniar,

d'imaginar, no és mai una cosa fàcil, correcta, convencional ni coneguda i requereix esforç i una entrega absoluta per part de tots, i ell sedueix tothom amb les seves paraules, la seva passió, el seu absolut enamorament per aquest ofici i la seva enorme saviesa teatral. Crec sincerament que la sala d'assaig és el lloc on ell és més feliç i tothom (excepte alguns mercenaris) acaben oferint-li el millor que tenen, els ulls embadalits i atents dels actors que miren l'assaig ho diuen tot. I no he conegut ningú com ell per qui el teatre no és només el nucli de la seva vida, sinó la vida mateixa.

Bona nit i enhorabona per el premi.

Emma Vilarasau

10 de desembre de 2018